

Arrest

nr. 216 989 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische en Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 21 november 2017 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2001 diende verzoekster een eerste internationaal beschermingsverzoek in België in.

Op 29 november 2001 wees het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna het CGVS) dat beschermingsverzoek af. Verzoeker keerde terug naar Kosovo.

In november 2005 kwam verzoekster terug naar België en diende zij op 10 november 2005 een tweede internationaal beschermingsverzoek in, dat door het CGVS op 22 februari 2006 werd afgewezen,

evenwel met de opname van een niet-terugleidingsclausule voor verzoekster als onderdaan van (destijds) Servië-Montenegro, met een Roma-origine afkomstig uit Kosovo.

In januari 2007 kreeg verzoekster de subsidiaire bescherming toegekend.

Op 27 juni 2011 werd de status van subsidiaire bescherming opgeheven door het CGVS. Die beslissing werd evenwel vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) op 28 november 2011 bij arrest nr. 70 854.

Op 8 mei 2012 werd de subsidiaire bescherming ingetrokken door het CGVS. Ditmaal werd de opheffingsbeslissing bevestigd door de Raad bij arrest nr. 126 954 van 11 juli 2014.

Op 20 augustus 2014 kreeg verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 29 juli 2015 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 oktober 2015 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad, die het beroep verwierp bij arrest nr. 194 644 van 7 november 2017.

Op 1 december 2015 verklaarde de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de gemachtigde) die aanvraag onontvankelijk. Bij arrest van 27 februari 2017 verwierp de Raad het beroep tegen de voornoemde beslissing.

Op 1 september 2015 diende verzoeker een derde internationaal beschermingsverzoek in bij de Belgische autoriteiten. Op 28 september 2015 nam het CGVS die aanvraag niet in overweging en op 24 oktober 2015 gaf de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Verzoekende partij verbleef vervolgens in Duitsland, Nederland en Zwitserland, alwaar zij telkens een internationaal beschermingsverzoek indiende, doch waarbij België op grond van de Dublin III - verordening telkens als verantwoordelijke lidstaat werd aangewezen om dit beschermingsverzoek te behandelen.

Op 28 augustus 2017 diende verzoeker een vierde internationaal beschermingsverzoek in België in. Ook de oudste dochter van verzoekster, die ondertussen meerderjarig was geworden, diende in eigen naam een eerste beschermingsverzoek in.

Op 30 oktober 2017 weigerde het CGVS om dat meervoudig beschermingsverzoek van verzoekster in overweging te nemen.

Op 6 november 2017 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam: R.

+ 3 kinderen:

voornaam: H.

R. D., [...], Servië en Montenegro

geboortedatum: [...]1978

R. H., [...], Servië en Montenegro

geboorteplaats: K.

R. M., [...], Servië en Montenegro

nationaliteit: Servië en Montenegro

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 oktober 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 01/10/2001, 10/11/2005 en 01/09/2015 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de Lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna de Terugkeerrichtlijn).

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

(...)

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat verzoekende partij de moeder van R., M. is (zie stuk nr. 3) die op onrustwekkende wijze verdween wat aan de politie werd meegedeeld (zie stuk nr. 4) en die wanneer zij werd teruggevonden in het ziekenhuis werd opgenomen waar zij thans nog verblijft wat aan de overheden werd meegedeeld (zie stuk nr. 5).

Mejuffrouw M. werd pas meerderjarig en diende haar eerste asielaanvraag in (zie stuk nr. 3) wat haar een tijdelijk verblijfsrecht geeft.

De mantelzorg van verzoekende partij aan haar dochter M. is hierdoor nodig.

Indien verzoekende partij het land dient te verlaten dan kan zij niet langer deze mantelzorg verstrekken aan haar dochter M. die nog tiener (pas meerderjarig geworden) en alleen zonder familie moet herstellen van kwalijke gevolgen die een gedwongen opname noodzaken (zie de verklaring van dr. L. B., stuk nr. 5).

Verwerende partij was wist minstens diende zorgvuldigheidshalve te weten dat de Belgische overheden via de politie (melding van de onrustwekkende verdwijning) en de dokter (melding van de gedwongen opname) dat de dochter mejuffrouw M. met tijdelijk verblijfsrecht de mantelzorg van haar moeder verzoekende partij nodig had waardoor zij [...] artikel 5 van voormelde Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 dat refoulement in het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand verbiedt, de besteden beslissing van verzoekende partij niet vermocht te nemen.

Schending van de voormelde artikelen.

[...]

Het motief: "inderdaad, aangezien betrokkene al op 01/10/2001, 10/11/2005 en 01/09/2015 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen." volstaat niet als draagkrachtig motief. [...]

In casu mocht verwerende partij de bestreden beslissing niet aan aan verzoekende partij geven in het belang van het kind mejuffrouw M. die samen met haar moeder verzoekende partij een gezin vormt waarin de mantelzorg van verzoekende partij aan de dochter omwille van haar gezondheidstoestand noodzakelijk is (zie hoger)."

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster stelt dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand. Verweerder ontkent dit niet aangezien artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn is omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde, vooraleer over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Thans ligt een bevel voor dat betrekking heeft op Mw. R.H., zijnde de moeder van het gezin, en drie minderjarige kinderen. Verzoekster stipt evenwel aan dat zij ook moeder is van een net meerderjarig geworden dochter, waarvan zij stelt dat deze op onrustwekkende wijze verdween en nadat zij werd teruggevonden in het ziekenhuis werd opgenomen.

Bijgevolg stelt zich de vraag of de gemachtigde van dit gegeven op de hoogte was voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat hij hiermee had kunnen rekening houden. Er kan immers niet redelijkerwijs betwist worden dat dit element een relevant element is aangaande het gezinsleven van verzoekster.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de moeder is van 5 kinderen, waarvan 4 minderjarige kinderen en 1 meerderjarige dochter. Deze meerderjarige dochter, genaamd R.M., is geboren op [...] 1998. Zij was net 19 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verder blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit de "verklaring meervoudige aanvraag" die verzoekster aflegde op 12 oktober 2017, dus minder dan een maand voor het nemen van het thans bestreden bevel, dat verzoekster verklaarde dat haar dochter M. in het ziekenhuis ligt met psychische problemen. Er zit in het administratief dossier eveneens een PV van 28 september 2017 waarin wordt gesteld dat de meerderjarige dochter M. is verdwenen. Bijgevolg was de gemachtigde op de hoogte van deze situatie.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en

meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Dienaangaande oordeelt het Hof dat de banden tussen jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55).

Verweerder werpt eveneens terecht op dat de voormelde bijkomende afhankelijkheid kan blijken uit bv. de gezondheidstoestand, vooraleer er van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouder(s) sprake kan zijn.

In casu had de gemachtigde dan ook de zorgvuldigheid moeten aan de dag leggen om vooraleer over te gaan tot de afgifte van het bestreden bevel, rekening te houden met het door hem gekende feit dat verzoekster ook de moeder is van een jong volwassen dochter die eerst was verdwenen en vervolgens omwille van psychische problemen was opgenomen in het ziekenhuis. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze dochter zelf een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, vermoedelijk omwille van een hangend eerste eigen internationaal beschermingsverzoek. De Raad volgt verweerder dan ook niet dat er geen element voorligt dat zou kunnen wijzen op een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie, zodat dit gegeven in de beoordeling van de gemachtigde - blijkende uit de bestreden beslissing of blijkende uit het administratief dossier - had moeten worden in rekening gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. Minstens haalt verweerder dit ook pas a posteriori in de nota aan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Ten overvloede blijkt evenwel dat verweerder in de nota terecht opmerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat in een e-mail van de heer M.L., uit de politiezone Kempen, van 2 oktober 2017 melding wordt gemaakt van het feit dat de jongste kinderen R.D. en E.M., respectievelijk geboren in 2006 en 2004, waarop het bevel betrekking heeft, in opdracht van de jeugdrechter werden geplaatst in een instelling. Nog een 4^e minderjarig kind geboren in 2002, waarop het bevel geen betrekking heeft, bevindt zich in een gesloten instelling omwille van gerechtelijke feiten. Dit blijkt uit een verhoor van verzoekster op 21 september 2017. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde met het geheel van deze pertinente gegevens in het licht van het gezinsleven heeft rekening gehouden alvorens (enkel) aan de moeder en drie van de vier minderjarige kinderen het bevel te geven het grondgebied te verlaten. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van de gemachtigde.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES